Р Е Ш Е Н И Е
№ 42275

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6828** по описа за **2026** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), както и по реда на чл. 248, ал. 3 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Заместник-директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) – С., подадена чрез процесуален представител главен юрисконсулт С. Ф., срещу Решение № 4180 от 20.11.2025г., постановено по НАХД № 6720/2024г. по описа на Софийски районен съд (СРС), 21-ви състав, с което е отменено Наказателно постановление № 765287-F759370 от 15.04.2024г., издадено от Заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на Г. П. Г., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 29 337,45 лв., равняваща се на 15 000,00 евро, за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“, във вр. с чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ.

В касационната жалба се релевират касационни основания по чл. 209, т. 3 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН – нарушение на материалния закон и необоснованост. Касаторът поддържа, че извършването на нарушението е било безспорно установено и доказано, като санкционираното лице умишлено не е отразило получения заем в подадената годишна данъчна декларация за 2022 г. Твърди се, че изписването на б. „б“ вместо б. „в“ от чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ в АУАН и в НП е несъществена техническа грешка, възникнала при автоматизираното генериране на текста от

регистъра на административнонаказателните нарушения, която не е засегнала правото на защита на лицето, доколкото фактическото описание било прецизно. Поддържа се също, че неотразяването на получените средства представлява въвеждане на „нулеви данни“, което се приравнява на подаване на декларация с неверни данни. Касаторът намира, че липсата на точно посочена дата на нарушението не накърнява правото на защита, както и че деянието не съставлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. По тези съображения моли за отмяна на решението на СРС и за потвърждаване на наказателното постановление, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Предмет на производството е и частна касационна жалба (наименувана „Касационна жалба – Допълнение“), подадена от Заместник-директора на ТД на НАП – С., чрез главен юрк. Ф., срещу Определение № 1290 от 19.03.2026г., постановено по същото НАХД № 6720/2024г. на СРС, 21-ви състав. С посоченото определение, по реда на чл. 248 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и чл. 63д от ЗАНН, първоинстанционният съд е изменил Решение № 4180 от 20.11.2025г. в частта за разноските, като е осъдил ТД на НАП – С. да заплати на Г. П. Г. сумата от 3 000,00 лв., равняваща се на 1 533,88 евро – разноски за адвокатско възнаграждение пред първата инстанция. В частната касационна жалба се сочат доводи за липса на фактическа и правна сложност на спора, приключил в едно кратко заседание, като се твърди, че хонорарът е следвало да бъде определен по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнагражденията за адвокатска работа като за дело без определен материален интерес. Твърди се също, че по делото липсват доказателства за реално плащане. Иска се отмяна на определението и оставяне без уважение на молбата по чл. 248 от ГПК.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. Й., която поддържа жалбата по изложените съображения, претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции и поддържа възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника.

Ответникът по касация и по частната касационна жалба – Г. П. Г., чрез адвокат Л. С. П., оспорва двете жалби с подробни писмени отговори и в съдебно заседание. Поддържа, че решението и определението на СРС са правилни, законосъобразни и обосновани. Излага съображения, че допуснатото несъответствие между словесното описание на деянието и квалификацията му по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ вместо по б. „в“ от същия закон, противоречието между действие и бездействие, както и грешното посочване на датата на извършване на нарушението съставляват съществени и неотстраними процесуални пороци, нарушаващи правото на защита. Относно разноските сочи, че делото е с определен материален интерес съобразно размера на наложената глоба от 29 337,45 лв. (15 000,00 евро), договореният и заплатен хонорар съответства на нормативно определения ориентир за минимален размер, а реалното плащане е надлежно удостоверено чрез клаузата-разписка в договора за правна помощ. Претендира присъждане на сторените разноски за касационната инстанция в размер на 1 500,00 евро съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК и договор за правна помощ.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Яни Костов, дава мотивирано заключение за основателност на касационната жалба, като пледира за отмяна на първоинстанционното решение и потвърждаване на издаденото наказателно постановление.

Административен съд – София-град, XXVII-ми касационен състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените от страните доводи и провери служебно обжалваните съдебни актове по реда на чл. 218 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба срещу Решение № 4180 от 20.11.2025г. на СРС и частната касационна жалба

срещу Определение № 1290 от 19.03.2026г. на СРС по чл. 248 от ГПК са процесуално допустими. Подадени са от надлежна страна, притежаваща правен интерес от обжалването, в законоустановените преклузивни срокове чрез първоинстанционния съд и срещу актове, подлежащи на касационен контрол.
Разгледана по същество, касационната жалба срещу съдебното решение е неоснователна.
От фактическа страна първоинстанционният съд въз основа на приобщения доказателствен материал е установил, че на 17.05.2022г. между търговското дружество Anaspa E. Ltd. (Република К.), в качеството на заемодател, и Г. П. Г., в качеството на заемател, е сключен договор за паричен заем в размер на 150 000,00 евро, с левова равностойност 293 374,50 лв. Заемната сума е постъпила по банковата сметка на Г. на три транша по 50 000,00 евро съответно на 03.06.2022г., 06.06.2022г. и 07.06.2022г. На 29.05.2023г. Г. е подал годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за данъчната 2022г. с вх. № 2210И1262640/29.05.2023г., в която в Приложение № 11 („Предоставени, получени парични заеми за 2022г.“) не е посочил получения заем. В хода на извършена данъчна проверка органите по приходите при ТД на НАП – С. са констатирали горното обстоятелство на 01.03.2024г., вследствие на което на 12.03.2024г. е съставен АУАН сер. AN № F759370, а въз основа на него Заместник-директорът на ТД на НАП – С. е издал обжалваното Наказателно постановление № 765287-F759370 от 15.04.2024г., с което на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ на Г. е наложена глоба в размер на 29 337,45 лв. (15 000,00 евро) за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“, вр. чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ.
За да отмени наказателното постановление, районният съд е приел, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения по чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН, нарушили правото на защита на наказаното лице. Изводите на въззивния съд са законосъобразни, обосновани и напълно се споделят от настоящия касационен състав.
Относно разминаването между фактическото описание на деянието и определената му правна квалификация:
Разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН императивно изискват както в АУАН, така и в наказателното постановление да се съдържат точно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, и законните разпоредби, които са били нарушени виновно. В обстоятелствената част на съставения АУАН и на издаденото НП контролните органи подробно са описали получаването на паричен заем от чуждестранно юридическо лице и неговото невключване в подадената данъчна декларация, като са цитирали текста на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „в“ от ЗДДФЛ. В диспозитивната част на актовете обаче – на три отделни места – деянието изрично и категорично е квалифицирано като нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ.
Двете материалноправни норми уреждат коренно различни фактически състави, субекти и материалноправни предпоставки: разпоредбата на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ регламентира задължение за деклариране на непогасените остатъци от предоставени от физическото лице (в качеството му на заемодател) парични заеми през данъчната и предходните пет години, ако общият им размер надхвърля 40 000 лв.; разпоредбата на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „в“ от ЗДДФЛ регламентира задължение за деклариране на непогасената част от получените от физическото лице (в качеството му на заемател) парични заеми през данъчната година, ако размерът им общо надхвърля 10 000 лв.
Законът ясно и недвусмислено разграничава предоставените от получените парични заеми. Субект на нарушението по б. „б“ може да бъде единствено лице със заемно качество на заемодател, каквото санкционираното лице безспорно не притежава. Посочването на правна

норма, която визира предоставяне на парични заеми при праг от 40 000 лв., при фактическо описание на получен паричен заем при праг от 10 000 лв., създава непреодолима колизия между обстоятелствената част и правната квалификация на административнонаказателното обвинение. Това не съставлява „техническа грешка“ при автоматизираното генериране на бланки от информационната система на НАП, а тежък дефект на волеизявлението на административнонаказващия орган, водещ до материална несъставомерност на вмененото деяние. Правото на защита на лицето изисква то да знае точно за какво противоправно поведение е привлечено към отговорност. Порокът не може да бъде санира по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, нито съдът разполага с правомощие да подменя повдигнатото обвинение и да го преквалифицира под друг законов състав, тъй като това би съставлявало недопустимо осъществяване на наказващи функции от съдебната инстанция.

Правилен е и изводът на първоинстанционния съд за неяснота относно обективната страна на нарушението. В АУАН и НП едновременно се твърди, че лицето е подало данъчна декларация, в която „невярно е посочило данни и обстоятелства“ (което представлява съставомерно действие), и че „не е декларирало получен заем“ в Приложение № 11 (което съставлява съставомерно бездействие). Недекларирането на заемни средства в данъчната декларация представлява типично неизпълнение на законово задължение чрез бездействие. Твърдението на касатора, че непосочването на суми следва да се третира като деклариране на „нулеви данни“, представляващо действие по подаване на неверни данни, е лишена от законова опора.

В АУАН и в НП като дата на извършване на административното нарушение изрично е посочена датата 02.05.2023г., с мотив, че това е бил последният срок (първият работен ден след неприсъствените 30.04.2023г. и 01.05.2023г.) за подаване на годишната данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2022 г. Срокът по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ е изтичал в края на работния ден на 02.05.2023г. През цялото времетраене на този ден задълженото лице е имало законната възможност да подаде декларацията и да изпълни задължението си, поради което към 02.05.2023г. нарушението не е било осъществено. При административните нарушения, осъществявани чрез бездействие по неизпълнение на срочно задължение, деянието се счита за довършено в първия ден след изтичането на предоставения срок – в случая на 03.05.2023г. Посочването на дата, на която задълженото лице все още правомерно е могло да упражни правата си, засяга точното очертаване на фактите и преценката за сроковете по чл. 34 от ЗАНН, представлявайки самостоятелно нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Констатираните пороци в съставения АУАН и издаденото наказателно постановление са съществени и нарушават правото на защита на лицето, поради което законосъобразно обосновават отмяната на акта на наказващия орган. Доколкото фактическите обстоятелства относно заемните правоотношения, банковите преводи и подадената декларация са изцяло изяснени от въззивния съд, а порокът се съдържа в самото административнонаказателно обвинение, делото не следва да се връща за ново разглеждане, а първоинстанционното решение следва да бъде оставено в сила.

По частната касационна жалба срещу Определение № 1290 от 19.03.2026г. по НАХД № 6720/2024г. на СРС:

Частната касационна жалба е неоснователна. С обжалваното определение първоинстанционният съд по реда на чл. 248 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и чл. 63д от ЗАНН е изменил решението си в частта за разноските, като е присъдил в полза на Г. П. Г. реално заплатеното адвокатско възнаграждение пред първата инстанция в размер на 3 000,00 лв., равняващи се на 1 533,88 евро.

Неоснователно е възражението на касатора, че делото е без определен материален интерес и възнаграждението е следвало да се определи по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г.

за възнагражденията за адвокатска работа. Производството по съдебно оспорване на наказателно постановление, с което е наложена глоба или имуществена санкция, е с определен материален интерес, измерван от размера на наложената парична санкция. В случая наложената с наказателното постановление глоба е в размер на 29 337,45 лв. (15 000,00 евро). Съгласно чл. 18, ал. 2, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г., минималният размер на адвокатското възнаграждение при този интерес възлиза на 2 650,00 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000,00 лв., което съставлява 2 997,00 лв. (1 533,88 евро). Договореното възнаграждение от 3 000,00 лв. съответства на нормативно установения ориентир за минимален размер и предвид обема и характера на организираната защита не се явява прекомерно по смисъла на чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН. Реалното заплащане на сумата е надлежно доказано чрез представения по делото Договор за правна помощ от 06.12.2024г., съдържащ изрична клауза, че служи като разписка за полученото възнаграждение в брой. Поради това районният съд правилно е приложил процесуалния и материалния закон, а постановеното определение следва да бъде оставено в сила.
По разноските в касационното производство:
При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, право на разноски има ответникът по касация Г. П. Г.. От страна на процесуалния му представител е представен списък на разноските по чл. 80 от ГПК за сумата от 1 500,00 евро за адвокатско възнаграждение за касационната инстанция, ведно с Договор за правна помощ от 06.07.2026г., съдържащ в чл. 7, ал. 2 разписка за получаване на възнаграждението в брой.
Направеното от юрисконсулта на касатора общо възражение за прекомерност по чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН е неоснователно. Претендираното възнаграждение от 1 500,00 евро е изцяло съразмерно с материалния интерес по спора (глоба в размер на 15 000,00 евро/29 337,45 лв.), отговаря на действителната правна сложност на разгледаните въпроси и на обема на реално извършените процесуални действия (депозиране на два отделни, подробно аргументирани писмени отговора по касационната жалба и по частната касационна жалба, както и лично процесуално представителство в съдебно заседание). Разноските следва да бъдат възложени в тежест на юридическото лице, в структурата на което е административнонаказващият орган – Териториална дирекция на НАП – С..
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН и чл. 248, ал. 3 от ГПК, Административен съд – София-град, XXVII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4180 от 20.11.2025г., постановено по НАХД № 6720/2024г. по описа на Софийски районен съд, 21-ви състав.
ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 1290 от 19.03.2026г., постановено по НАХД № 6720/2024г. по описа на Софийски районен съд, 21-ви състав.
ОСЪЖДА Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. да заплати на Г. П. Г., с ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1 500,00 евро (хиляда и петстотин евро), представляваща сторени деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в касационното производство.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: